

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 229/05-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť J. Ž., K., zastúpenej advokátom JUDr. P. K., K., ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16 C 466/01 a sp. zn. 8 C 178/04, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Ž. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2005 doručená sťažnosť J. Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 C 466/01 a sp. zn. 8 C 178/04.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka podala 17. decembra 2001 okresnému súdu žalobu „o určenie neplatnosti rozviazania PP – okamžitým zrušením podľa § 53 a nasl. ZP“.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, „že sa konanie v danej veci začalo už v decembri 2001 pod sp. zn. 16 C 466/01, prvé pojednávanie sa uskutočnilo až 10. 6. 2002, teda takmer 7 mesiacov po začatí konania a nasledujúce pojednávanie sa uskutočnilo až 16. 1. 2003, teda po viac ako 7 mesiacoch. Rozsudkom zo dňa 15. 1. 2004, sp. zn. 16 C 466/01-170 konajúci súd určil, že skončenie pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného realizovaného listom zo dňa 9. 11. 2001 o okamžitom skončení pracovného pomeru je neplatné a žalobu o náhradu mzdy titulom neplatného rozviazania pracovného pomeru za čas od 9. 11. 2001 do 15. 10. 2003 a o doplatok mzdy za mesiac október 2001 vylúčil na samostatné konanie. Voči tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 11. 5. 2004, sp. zn. 11 Co 70/04-210 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa“.

Konanie o vylúčenej časti nároku ďalej pokračovalo na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 178/04 a prvé pojednávanie sa uskutočnilo 17. decembra 2004, „teda po 7 mesiacoch, napriek tomu, že“ sťažovateľka „... prostredníctvom svojho právneho zástupcu listom zo dňa 10. 9. 2004 žiadala o čo najskoršie vytýčenie termínu pojednávania, nakoľko som po celý čas trvania konania dlhodobo poberala iba podporu v hmotnej núdzi vo výške 2.280,- Sk“.

Podľa sťažovateľky „prieťahy na strane súdu predstavujú spolu viac ako 27 mesiacov. S ohľadom na to, že (...) náhradu mzdy titulom neplatného rozviazania pracovného pomeru si uplatnila ešte v konaní sp. zn. 16 C 466/01, v danej veci už od začatia konania uplynulo takmer 43 mesiacov bez toho, aby bolo o náhrade mzdy právoplatne rozhodnuté“.

Sťažovateľka poukazuje na sťažnosť na prietahy v súdnom konaní doručenú predsedovi okresného súdu listom z 19. mája 2005 a odpoveď na ňu. Súčasne uvádza, že jej sťažnosť „v konaní k náprave zjavne nevedla, súd do dnešného dňa nevytýčil termín ďalšieho pojednávania vo veci a k prietahom dochádza i naďalej (...)“.

Sťažovateľka sa domáha vydania nasledovného nálezu:

„1. Právo J. Ž. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov porušené bolo.

2. Okresnému súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 178/2004 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3. J. Ž. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- Sk, ktoré je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Prešov je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 6.309,- Sk do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho

odmietnutie. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Ústavný súd sa osobitne zamerlal na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľky, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na základe svojej konštantnej judikatúry berie do úvahy, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03). Sťažovateľkou uvádzané argumenty nepreukázali takú intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby bolo možné sťažnosť prijať na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03).

Z obsahu sťažnosti i jej príloh a súdneho spisu ústavný súd zistil, že sťažovateľka podala 17. decembra 2001 na okresnom súde žalobu o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru. Okresný súd 19. februára 2002 určil termín pojednávania na 10. jún 2002. Dňa 18. septembra 2002 okresný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľky na ustanovenie právneho zástupcu a vo veci uskutočnil pojednávania 16. januára 2003 a 9. apríla 2003. Dňa 23. apríla 2003 sťažovateľka neúplným a nejasným podaním rozšírila svoj návrh aj o mzdové nároky. Okresný súd ďalej určil termíny pojednávania na 21. máj 2003 a 2. júl 2003.

Dňa 10. septembra 2003 sťažovateľka upresnila svoj nárok na náhradu mzdy. Okresný súd určil ďalší termín pojednávania na 15. október 2003, 13. január 2004 a 15. januára 2004 rozhodol o neplatnosti rozviazania pracovného pomeru okamžitým zrušením a nárok sťažovateľky na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 23. júna 2004. Dňa 26. júla 2004 bola vec, ktorá bola vylúčená na samostatné konanie, zaevidovaná do registra C a bola jej pridelená sp. zn. 8 C 178/04. Dňa 8. septembra 2004 okresný súd vypracoval výzvu a uložil žalovanému, aby sa k návrhu sťažovateľky vyjadril. Dňa 28. septembra 2004 sťažovateľka doručila okresnému súdu podanie označené ako „*doplnenie vyčíslenia nároku...*“, ktoré okresný súd 30. septembra 2004 dal na vyjadrenie žalovanému, 18. novembra 2004 určil termín pojednávania na 17. december 2004, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu neprítomnosti žalovaného a za účelom vykonania ďalších dôkazov, a 7. júla 2005 určil termín pojednávania na 26. október 2005.

Poukazujúc na uvedený chronologický prehľad doterajšieho priebehu konania o tejto časti návrhu je zrejmé, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný od 17. decembra 2004, keď odročil pojednávanie, do 7. júla 2005, keď určil termín ďalšieho pojednávania na 26. október 2005.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 66/02, IV. ÚS 204/03, I. ÚS 37/04) nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, pričom

jednorázový „výpadok“ v konaní súdu nesignalizuje možnosť zbytočných prietahov v konaní.

Ústavný súd pri hodnotení predmetnej sťažnosti z hľadiska možného namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vzal do úvahy tak povahu veci (jej zložitosť), ako aj doterajšiu dobu konania pred okresným súdom, ako aj jeho samotný postup a zistil, že postup okresného súdu aj napriek obdobiu nečinnosti od 17. decembra 2004 do 7. júla 2005 nenaznačuje možnosť porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, dôvodnosť ktorého by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Túto skutočnosť potvrdzuje i to, že o základnom nároku sťažovateľky už okresný súd právoplatne rozhodol. Svoj ďalší nárok si sťažovateľka uplatnila len 23. apríla 2003, pričom od podania tohto návrhu okresný súd musel predložiť spis Krajskému súdu v Prešove za účelom rozhodnutia o odvolaní.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon poznamenáva, že rozhodovanie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy by prichádzalo do úvahy iba v tom prípade, ak by nadväzovalo na rozhodnutie o vyslovení porušenia označených práv sťažovateľky. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o tejto časti návrhu na rozhodnutie (petitu sťažnosti) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2005